

i. at Kjøbenhavns Kommune er udelukket. Kjøbenhavns Kommune forekommer mig at staa Staten lige saa nær som enhver anden Kommune i Landet. Og se vi paa den Lov, hvorefter dette Beløb skal fordeles, saa siger den, at Tilskuddet skal gives til Lærere i Købstæderne, hvis Løn er under 2,000 Kr. Men nu er Forholdet jo det, at inden for den kjøbenhavnske Lærerstand har Flertallet af Lærerne en Løn, der er under det Maksimum, som Loven af 23de April 1881 har foreskrevet. Jeg vil derfor gerne henvende den ærede Kultusministers Opmærksomhed paa dette Punkt, og navnlig vil jeg da spørge ham, om det ikke var muligt, at Kjøbenhavns Kommune ogsaa kunde faa Del i det Tilskud, som Staten giver, ikke saaledes, at den skulde have en Part af de 500,000 Kr., der staa opførte paa Finanslovsforslaget — det vilde jeg anse for en blodig Uret over for Landsbylærerne — men saaledes, at Posten maatte blive forhøjet i et Forhold, der passede efter Kjøbenhavns Kommunes Størrelse. Der er jo flere Gange stet Henvendelser baade til Regeringen og Rigsdagen angaaende denne Sag, dels fremkomne fra Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, dels fra den kjøbenhavnske Lærerstand, men det er aldrig lykkedes at vinde Gehør for denne Sag. De Grunde, som de 2 foregaaende Kultusministre have anført, forekomme mig imidlertid ikke at være af nogen vægtig Art. Der siges, at Staten kan ikke give Tilskud til det kjøbenhavnske Skolevæsen, fordi Kjøbenhavns Kommune indtager en Særstilling, og at Staten ikke har nogen Indflydelse paa Ordningen og Ledelsen af det kjøbenhavnske Skolevæsen. Det forekommer mig dog ikke at være Tilfældet, thi i Spidsen for det kjøbenhavnske Skolevæsen staar en Direktion bestaaende af 3 Medlemmer, hvoraf de 2, altsaa Flertallet, udnævnes af Regeringen, og jeg synes, at derved har Regeringen netop al den Kontrol og alt det Tilsyn med det kjøbenhavnske Skolevæsen, som den kan ønske sig.

Inden jeg forlader de Spørgsmaal, der vedrøre Skolen, vil jeg tillade mig at stille endnu et Spørgsmaal til den ærede Kultusminister. Det er angaaende Børnehjemmene, Opdragelsesanstalterne for Børn. For et Par Aar siden blev der paa Foranledning af den daværende Kultusminister nedsat en Kommission, som skulde tage hele dette Spørgsmaal under nøje Overvejelse. Stillingen er jo nemlig den, at vort Land indtager en af de mest fremstudiede Pladser med Hensyn til Børneforbrydernes Antal, og at Børneforbrydernes Antal her i Landet er i rask Stigning. Saavidt jeg ved, fordobles de i Løbet af 10

Aar. Dette forekommer mig at være en overordentlig sørgelig Ting, for hvad betyder det, at saa mange Børn komme ind paa Forbryderbanen? Det betyder, at de voksne Forbrydernes Antal vil blive rekruteret fra deres Rækker. Men for Tiden er der intet derved at gøre. Naar en af vore Dommere faar fat paa et Barn, som har forset sig imod Loven, har han kun to Midler til sin Raadighed, det ene er Ris, og det andet er Fængsel, men begge disse Ting ere ganske forkastelige, og intet af dem fører til det, som man dog skulde tilstræbe: Barnets Forbedring. Det eneste, Barnet trænger til, er efter min Formening Opdragelse. Og det er da her, at jeg gerne vilde spørge den ærede Kultusminister, om vi ikke snart kunne vente et Forslag i Retning af, at Antallet af Opdragelsesanstalter for forjømte og forbryderiske Børn kunde blive forøget, ja at ingen Kommune, ingen Autoritet skulde være nødt til paa Grund af Pladsmangel at afvise et Barn, som kunde trænge til at komme ind paa en saadan Anstalt. Nu sker det jo desværre i mangfoldige Tilfælde. Jeg tror at turde sige, at de Beløb, som maatte blive anvendte i den Retning, vilde mange Gange kunne spares paa andre Omraader, f. Eks. ved Udgifterne til Fængsler, til Straffeanstalter og til Sindshygeanstalter. Jeg tror, at naar vi tage fornuftigt fat paa de danartede Børn, medens de endnu ere smaa og staa til at redde, saa vil man, i Stedet for at se dem begynde som Forbrydere allerede som smaa og blive paa Forbryderbanen hele Livet igennem, i mangfoldige Tilfælde kunne faa nyttige og hæderlige Medborgere ud af dem.

Naar man vil gøre sig det Spørgsmaal: Hvorledes stiller Finansloven sig over for Arbejderne, ja, saa maa man sige, at paa en vis Maade spille Arbejderne Hovedrollen paa Finanslovsforslaget — det vil sige, paa Finanslovsforslagets Indtægtside. Her er det ganske sikkert Arbejderne, som maa betale det meste. Man kan sikkert tage hvilken som helst af de 9 Indtægtsparagraffer, saa vil man, naar man virkelig gaar til Bunden, se, at det er det personlige Arbejde, som staar bag, se, at der ikke gaar en eneste Dre ind i Statskassen, uden at det er det personlige Arbejde, der staar bag. Der er maaste nok dem, der ville indvende: Ja, vore Godsejere, vore Storkapitalister, vore Aktionærer betale dog meget bethdelige Beløb ind i Statskassen. Ja, det gøre de jo nok, men i Virkeligheden er det dog kun tilsyneladende, at de gøre det. Tage vi f. Eks. en Indtægtspost som Indtægten af Spil ved Bæddeløbene ude paa Eremitagesletten, saa er det jo ganske